

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: F. K., alias Z. F., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**),
zastoupený: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha,

v řízení o žalobě ze dne 22.2.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2021 č.j. CPR-35081-5/ČJ-2020-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 22.2.2021 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2021 č.j. CPR-35081-5/ČJ-2020-930310-V241, jehož kopie byla připojena, a kterým bylo projednáno jeho odvolání proti rozhodnutí Police České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 23.9.2020 č.j. KRPK-67787-34/ČJ-2020-190022, ve věci správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Žalovaný jako odvolací orgán rozhodl tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen **správní řád**), se část napadeného rozhodnutí mění tak, že žalobci dal za pravdu v tom, že nelze jeho jednání subsumovat pod ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců a v návaznosti na to, snížil dobu zákazu pobytu ze dvou na jeden rok a ve zbylé části napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. potvrdil.

2. **V žalobě** žalobce mimo jiné poukázal na ust. čl. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen **návratová směrnice**) členské státy dodržují zásadu nenavracení. Dále v článku 9 odst. 1 písm. a) stanoví povinnost státu odložit vyhoštění, pokud by jím byla porušena zásada nenavracení. Tato povinnost se pak odráží v ust. § 179 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), podle kterého není vycestování možné v případě důvodné obavy, že by cizinci hrozilo skutečné nebezpečí. Žalobce současně uvedl, že již dne 22.9.2020 se vyjádřil do protokolu, že v X mu hrozí vězení, neboť po šesti měsících zběhl z vojenského výcviku, přičemž tuto skutečnost několikrát zopakoval, a uvedl, že své obavy z vězení a také své zběhnutí spojuje s politickým přesvědčením, jakož i tím, že je X. Také poukázal na závěry veřejné ochránkyně práv v kontextu procesněprávního rámce správního vyhoštění a zajištění dodržování principu *non-refoulement*. V tomto konkrétním případě rozhodné skutečnosti ohledně překážek vycestování v zásadě žalobce tvrdil, nicméně jeho zaprotokolovaná výpověď je poněkud strohá. Správní orgán prvního stupně i žalovaný rezignovaly na povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro soulad s požadavky dle § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, tedy aby přijaté řešení bylo nejen v souladu s právními předpisy, ale také s veřejným zájmem a nevznikaly při rozhodování skutkových shodných nebo podobných případů nedůvodné rozdíly. Žalobce tedy již v řízení před orgánem prvního stupně tvrdil rozhodné skutečnosti (tuto povinnost tudíž splnil), povinností správního orgánu je však postupovat v souladu s příslušnými zásadami správního řízení a poučit žalobce, který nehovoří česky a nezná české právní předpisy, srozumitelným způsobem o nezbytném rozsahu zjištění stavu věci. Svá tvrzení v rámci protokolu v danou chvíli žalobce však považoval za dostatečná. Následně žalobce poukázal na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 31.7.2020 č.j. 41 A 42/2020-25 a č.j. 33 A 42/2020-35. Žalobce znovu zopakoval, že v daném případě od počátku uvedl svoje obavy, že případný nucený návrat do X by představoval zásah do jeho práva na osobní svobodu, v rámci odvolacího řízení pak toliko svá tvrzení podkládá důkazy, kdy odkázal na různé informace ze země původu. Současně žalobce namítal, že podkladové materiály jeho obavy vyjádřené do protokolu žádným způsobem nereflektují. Mezi podkladovými materiály naopak zcela absentuje vyjádření žalobce ke shromážděným podkladům ze dne 8.2.2021 odeslané prostřednictvím datové schránky jeho právního zástupce. Žalobce také znovu uvedl, že X menšina je v X dlouhodobě utlačována, včetně fyzické likvidace – genocidy. Obecně známá je rovněž nucená asimilace X spojené s kriminalizací X jazyka (v této souvislosti se ostatně hovoří o kulturní genocidě X X). Ačkoli intenzita útlaku nebyla po celou dobu stejná, hovoří se o návratu represe právě po neúspěšném vojenském puči z 15.7.2016, kdy byla veškerá opozice vůči vládnoucímu prezidentovi likvidována pod záminkou terorismu. Žalobce se tedy domníval, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť pro posouzení překážek vycestování žalovaný i dotčený správní orgán postupovaly

v rozporu s § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, když nezjistily stav věci v nezbytném rozsahu, co se týká podkladů pro vydání rozhodnutí, postup byl v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nebyly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (zde nutno vnímat jako dodržování zásad právního státu, konkrétně v projevu respektování zásady non-refoulement) a v neposlední řadě je napadené rozhodnutí vadné, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí pečlivě nevypořádal s námitkami žalobce (obavy o jeho osobní svobodu v případě nuceného návratu do X), které nejsou v napadeném hodnocení žádným způsobem vypořádány. Dále se domníval, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žádným způsobem nereflexuje vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12.2.2021 č.j. CPR-35081-5/ČJ-2020-930310-V241** bylo projednáno odvolání žalobce proti rozhodnutí Police České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 23.9.2020 č.j. KRPK-67787-34/ČJ-2020-190022, ve věci správního vyhoštění. Žalovaný rozhodl tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se část napadeného rozhodnutí mění tak, že původní výrok rozhodnutí: „ ... ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb.“ se vypouští. Část výroku ve znění „ ... stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) v délce 2 roky.“ se mění a nově zní „doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví na 1 rok.“ Ve zbylé části se podle ustanovení § 90 odst. 5. správního řádu napadené rozhodnutí potvrzuje.
4. **Z odůvodnění napadeného rozhodnutí** mimo jiné vyplývá, že dne 20.9.2020 v 16:30 hodin byl žalobce ve Spolkové republice Německo (dále jen **Německo**) na silnici č. 2179, v blízkosti hraničního přechodu Aš-Selb kontrolován německými policisty jako přepravovaná osoba v osobním motorovém vozidle tovární značky VW Passat, registrační značky HB TK 107. Na výzvu policistů nepředložil žádný cestovní doklad, pouze uvedl, že přicestoval z ČR a chtěl pokračovat do Německa a poté do Francie. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponoval žádným cestovním dokladem ani platným vízem, které by jej opravňovalo pobývat na území Německa, a tedy i na území EU, byl policií Německa zadržen a následně dne 22.9.2020 vrácen na základě readmisní dohody zpět na území České republiky (dále jen **ČR**). Na základě výše uvedených skutečností byl žalobce dne 22.9.2020 po převzetí správním orgánem I. stupně zajištěn a převezen na jeho oddělení k provedení dalších úkonů. Žalobce na výzvu nepředložil žádný cestovní doklad k prokázání své totožnosti ani žádné oprávnění k pobytu. Následným šetřením bylo zjištěno, že vstoupil dne 20.9.2020 na území ČR v době, kdy bylo účinné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2, které žalobci vstup na území ČR jednoznačně zakazovalo a současně pobýval na území ČR nejméně dne 20.9.2020 bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu ač k tomu není oprávněn. Jelikož žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem ani vízem k pobytu a není s ním vedeno žádné řízení, které by jej k pobytu na území opravňovalo, bylo s ním dne 22.9.2020 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3,4 téhož zákona a dne 23.9.2020 mu bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Po posouzení spisu shromážděného v předmětném správním řízení, na podkladě uvedených skutečností a po zhodnocení okolností případu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu žalovaný konstatoval následující:

Nutno uvést, že vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo zákonným způsobem vymezeno pouze zčásti. Je zřejmé, že žalobce pobýval nejméně dne 20.9.2020 na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a tím se dopustil protiprávního jednání v intencích ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona o pobytu cizinců. K naplnění skutkové podstaty definované ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodem 2 téhož zákona však dojít nemohlo, a to z těchto důvodů. S ohledem na aktuální soudní judikaturu, žalovaný konstatoval, že ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců nebylo správním orgánem I. stupně aplikováno v souladu se zákonem. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) (č.j. 6 Azs 333/2020-30, č.j. 1 Azs 431/2020-24) nelze žalobce považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, a proto mu nelze uložit správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Protiprávní jednání, na základě kterého mu bylo uloženo správní vyhoštění, spočívá v tom, že vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR. Toto jednání ani samo o sobě nelze kvalifikovat jako „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti“, které je naplněním pojmu „narušení veřejného pořádku“ dle rozšířeného senátu NSS (usnesení č.j. 3 As 4/2010-151) a rozhodně nesvědčí o tom, že by žalobce představoval takové ohrožení v budoucnu. Na základě uvedených skutečností žalovaný uzavřel, že žalobce nelze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, a proto mu nelze uložit správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, nyní mu lze vytýkat „pouze“ pobyt bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, pro které lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění v délce do 5 let, zejména však existence specifických okolností projednávaného případu, které nebyly v nalézacím řízení žádným způsobem zohledněny. Právě proto byla doba správního vyhoštění změnou příslušného výroku zkrácena, čímž žalovaný přísnost přijatého opatření zmírnil na minimum, a tak, aby odpovídala rozhodovací praxi, která je aplikována v obdobných případech. Takto již lze bez důvodných pochybností uzavřít, že přijaté opatření ve formě správního vyhoštění na dobu 1 rok koresponduje se smyslem i účelem zákona o pobytu cizinců a že je přiměřené i ve smyslu ust. § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Doba k vycestování z území členských států EU byla stanovena až poté, co si správní orgán I. stupně pro hodnocení případné existence důvodů, které by mu znemožňovalo vycestování, vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR. Žalobce se na vnější hranici schengenského prostoru při vstupu do schengenského prostoru nepodrobil důkladné kontrole, čímž se vyhnul provedení hraniční kontroly a vstoupil do schengenského prostoru a pobýval v schengenském prostoru, jehož je ČR součástí, neoprávněně bez platného cestovního dokladu a víza v rozporu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady EU č. 1289/2013 a s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399. Úmyslně se žalobce skrýval s cílem vyhnout se policejní kontrole, jelikož si byl velmi dobře vědom skutečnosti, že se nachází na území EU neoprávněně, neboť nevlastní žádný cestovní doklad ani platné vízum a neváhal ke svému cíli využít jakýchkoli dostupných prostředků, tedy dostat se na území schengenského prostoru pomocí převaděčů a skrývání se před policejními orgány. Žalobce se uchýlil k praktikám, které se rozcházejí s pravidly a právními předpisy všech států EU. Není prakticky možné ani

proveditelné, aby státní příslušníci třetích zemí obcházeli právní předpisy a svévolně si vybírali, v jaké zemi budou žít. Tyto skutečnosti správní orgán I. stupně posoudil jako velmi závažné jednání žalobce, neboť je ve veřejném zájmu ČR a v zájmu všech členských států EU, které jsou součástí schengenského prostoru, aby se na jejich území zdržovali pouze ti státní příslušníci třetích zemí, kteří splňují přijaté podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru. K námitce, že podklad poskytnutý správním orgánem I. stupně pro vydání závazného stanoviska, tzn. protokol o výsledku, byl proveden v rozporu s § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, žalovaný uvedl, že s žalobcem byl dne 22.9.2020 sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení dle ust. § 18 odst. 1 správního řádu za přítomnosti tlumočníka do jazyka X, jehož součástí je i řádné poučení o jeho právech dle ust. § 4 odst. 4, § 33 odst. 1, § 36 a § 38 správního řádu, tedy žalobce byl řádně poučen a nebyl na jeho osobu vyvíjen žádný nátlak ze strany správního orgánu I. stupně. Protokol o výsledku žalobce sepsaný za přítomnosti tlumočníka do jazyka X dne 22.9.2020, byl poskytnut správním orgánem I. stupně pouze jako jeden z podkladů pro vydání napadeného závazného stanoviska. Jak bylo z předloženého spisového materiálu zjištěno a doloženo, v případě žalobce se správní orgán I. stupně před vydáním napadeného rozhodnutí zabýval, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasazeno do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Lze shrnout, že správní orgán I. stupně v řízení o správním vyhoštění posuzoval všechny aspekty ust. § 174a, které následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil. S tímto odůvodněním se žalovaný ztotožnil a v plné míře na něj odkázal. Žalobce v odůvodnění odvolání neuvedl žádné důvody, na základě kterých by bylo možné napadené rozhodnutí zrušit. Ze strany žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 3,4 zákona o pobytu cizinců, což je konkrétně chronologicky popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které žalovaný v plné míře odkázal. Skutkový stav věci byl ze strany správního orgánu I. stupně spolehlivě zjištěn a předloženým spisovým materiálem doložen a není žádných pochyb o tom, že by se žalobce protiprávního jednání nedopustil.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 11.3.2021** konstatoval, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, konkrétně v rozhodnutí ze dne 23.9.2020 č.j. KRPK-67787-34/ČJ-2020-190022 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a dále i v rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké ze dne 12.2.2021 č.j. CPR-35081-5/ČJ-2020-930310-V241. Dále žalovaný odkázal na odůvodnění výše uvedených rozhodnutí a závěrem uvedl, že neshledal ve svém postupu pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 12.2.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 11.3.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 12.2.2021 zástupci žalobci doručeno dne 12.2.2021.
7. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při

přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
9. Dle **§ 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců** cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
10. Podle **§ 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
11. Dle **§ 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců** policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
12. Podle **§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců** policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn; pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
13. Dle **§ 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců** je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 zásadně povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179).
14. Podle **§ 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců** platí, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Touto úmluvou zákonodárce zřejmě míní mezinárodní smlouvu pojmenovanou v jejích autentických jazykových verzích i českém překladu publikovaném pod č. 209/1992 Sb. jako Úmluva o ochraně lidských práv a

základních. Podle čl. 3 této úmluvy nesmí být nikdo mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

15. Nejprve soud konstatuje, že žalobce svou žalobní argumentaci zaměřil převážně vůči údajným procesním vadám při hodnocení možných důvodů znemožňujících vycestování.
16. Povinnost úplného, přesvědčivě zdůvodněného a podloženého posouzení možnosti vycestování (vyhoštění) tak primárně stíhá Ministerstvo vnitra, které vydává závazné stanovisko pro orgány policie. Právě jeho úkolem je zabývat se v podrobnostech situací stěžovatele, jeho tvrzeními a okolnostmi jeho návratu na podkladě dostatečně aktuálních, věrohodných a adresných informací o zemi, do které má být daný cizinec navrácen (srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2018 č.j. 9 Azs 112/2018-29).
17. K důvodům znemožňujícím vycestování žalobce v řízení před krajským ředitelstvím policie uvedl, že vyrůstal v Igdiru, nechce se vrátit do X, jelikož X to tam mají těžké a šel by do vězení, protože utekl z vojny. K dotazu, zda jsou mu známy překážky návratu do X z důvodu rasy, náboženství, příslušnosti k sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, žalobce sdělil, že má v X politické problémy, nesouhlasí s vládním režimem. Důvody bránící ve vycestování žalobce jsou tedy politické, má obavu o život a osobní svobodu. K této výpovědi nebyly žalobci položeny žádné doplňující dotazy, podle kterých by obecně vyjádřené obavy měl rozvést, a krajské ředitelství policie rovnou vyžádalo závazné stanovisko Ministerstva vnitra k existenci důvodů znemožňujících vycestování.
18. Ze závazného stanoviska vyplynulo, že vycestování žalobce je možné, protože z dostupných informací není zřejmé, že by přístup ke dvacetimilionové S komunitě byl vystupňován do podoby plošného pronásledování či hrozby vážné újmy. Právně není S bráněno ve společenské integraci a individuální seberealizaci. X jsou zastoupení i ve státních orgánech. X není zakázána, lze ji používat na soukromých školách, na univerzitách a v rozhlasovém i televizním vysílání. Úředním jazykem je nicméně X, která je užívána i ve veřejných (státních) školách. Etnickým konfliktům se lze vyhnout vnitrostátním přemístěním například do velkých měst. X jako etnikum nejsou vystaveni hrozbě vážné újmy (srov. též překlad částí zprávy ze zjišťovací mise Ministerstva vnitra Velké Británie k X a postavení X a X politických stran z roku 2019 a Informaci Odboru azylové a migrační politiky bezpečnostní a politické situaci v X z července 2020).
19. Vůči těmto podkladům žalobce před vydáním rozhodnutí o vyhoštění nic nenamítl. Teprve v odvolání prostřednictvím svého zástupce, tj. Organizace pro pomoc uprchlíkům, žalobce namítl, že mu měly být položeny doplňující dotazy, když Policii ČR a Ministerstvu vnitra by totiž z jejich úřední činnosti měl být znám dlouhodobý útlak X menšiny včetně genocidy a nerozlišujícího násilí v ozbrojených konfliktech.
20. Žalovaný na základě těchto námitek požádal o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Ministr vnitra toto závazné stanovisko dne 20.1.2021 potvrdil s tím, že informace o X a postavení X menšiny byly správně zhodnoceny. Sám žalobce mohl uvést všechny podrobnosti o důvodech znemožňujících vycestování přímo do protokolu. Neučinil tak ovšem ani následně v odvolání. Hodnocení informací o X tak odpovídá tomu, že žalobce žádné konkrétní tvrzení neuplatnil. Celkově lze uznat, že X mohou čelit společenské diskriminaci, která však není ani systémová, ani programová. Skutečné a bezprostřední nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení anebo trestu ve

věci dáno není (kromě samotného stanovisko ministra spis obsahuje též informace zastupitelského úřadu ČR v Ankaře z 13.11.2020).

21. Správní řízení lze tedy shrnout tak, že žalobce obecně hovořil o ohrožení svého života a osobní svobody, na to správní orgány nereagovaly položením doplňujících otázek, na jejichž základě by žalobce tyto své obavy rozvedl. To v obecné rovině může představovat vadu řízení, která může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Je tomu proto, že cizinec obvykle není znalý práva ani úředního jazyka a nemůže předpokládat, jaké informace a v jaké kvalitě jsou pro rozhodující orgán dostačující. Jakkoliv je obecně poučen o tom, že má vylicit vše, neznamená to, že není povinností správního orgánu položit doplňující dotazy ke zjištění toho, zda obecně vyjádřená obava cizince je skutečně jen obecná, nebo má nějaké skutečné, konkrétní základy. Jen tak dostojí povinnosti zjistit rozhodné okolnosti v nezbytném rozsahu a v kvalitě, o níž nejsou důvodné pochybnosti.
22. V souzené věci ovšem toto pochybení na rozhodnutí vliv nemá. Žalobce byl totiž již v odvolacím řízení zastoupen zástupcem specializovaným na poskytování právní pomoci cizincům a jeho prostřednictvím si byl i vědom toho, že mu doplňující dotazy nebyly položeny, ač měly. Jeho procesní postoj byl však pasivní, opakovaně pouze popisoval obecná nebezpečí, aniž by uvedl konkrétní právní argumentaci ve vztahu ke své konkrétní situaci. Jiný postup nezvolil ani v řízení o žalobě. Celkově tedy lze říci, že svou procesní strategii založil na tom, že bude namítat vadu řízení, ač po celou dobu odvolacího správního řízení i řízení o žalobě mohl blíže vylicit, jaké konkrétní okolnosti jsou v jeho věci dány a proč by měly být relevantní pro rozhodnutí o vyhoštění.
23. V tom ohledu nedostačuje žalobní tvrzení, že žalobce neuvedl podrobnosti, protože například u Krajského soudu v Brně by mu to bylo k tíži. Kromě zjevného rozdílu v rozhodujícím soudu a pochybnosti o přesnosti tohoto tvrzení žalobce (obsah žalobcem odkazovaných rozhodnutí takto striktně nevyznívá), jde především o otázku hodnocení věrohodnosti tvrzení žalobce a k tomu získaných důkazů. Jestliže Krajský soud v Brně v individuálním případě neuvěřil dodatečnému tvrzení, protože s ohledem na okolnosti působilo účelově, neznamená to, že žalobce je tím osvobozen od povinnosti uvádět konkrétní tvrzení – stále musí alespoň v základu vylicit, proč by vada řízení mohla být hmotněprávní relevantní [§ 76 odst. 1 písm. c), § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; nejde o situaci, kdy vada řízení brání přezkumu v rámci žalobních bodů].
24. Jinými slovy, žalobce měl dostatek příležitostí (i za pomoci právního zastoupení) vysvětlit, proč v řízení opakovaně pořízené informace o X a o postavení X nelze považovat za dostatečně adresné ve vztahu k jeho individuální situaci. Pakliže tak neučinil a opakovaně uplatnil pouze obecnou argumentaci, není důvod se domnívat, že nějaké konkrétní okolnosti existují (prokazovat má především žalobce, srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2018 č.j. 9 Azs 112/2018-29). Tehdy ovšem není ani důvod se domnívat, že absence jejich zjišťování mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
25. Za tohoto procesního stavu pak nejsou důvodné ani námitky vůči závěru napadeného rozhodnutí o absenci důvodů znemožňujících vycestování, resp. vůči obsahu tomu odpovídajících závazných stanovisek.
26. Závazná stanoviska pořízená v průběhu správního řízení totiž vychází z dostatečně aktuálních, věrohodných a relativně adresných (obecně odpovídajících na obecné tvrzení žalobce) informací o zemi původu a podávají dostatečný obraz o tom, že žalobci při

návratu do X nehrozí, že by byl mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. V této souvislosti je nevýznamná argumentace zdůrazňující možnou diskriminaci X, protože tuto informaci napadené rozhodnutí nepopírá – z toho však bez dalšího neplyne rozpor s čl. 3 Evropské úmluvy.

27. Nedůvodný je i důraz žalobce na čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a subjektivní vnímání pronásledování. Pro potřeby rozhodnutí není tuto otázku třeba rozebírat blíže, takže jen stručně lze odkázat na definici uprchlíka podle čl. I. A Úmluvy a čl. I protokolu k této úmluvě) Uprchlíkem je ten, kdo má mimo jiné oprávněné obavy před pronásledováním (k tomu srov. i odst. 37 až 45 příručky Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jíž se žalobce dovolával; pro řízení před soudem jsou ovšem podstatné především primární a případně subsidiární prameny mezinárodního práva, nikoliv dokumenty o dobré praxi vydané pomocnými organizacemi OSN). Požadavek oprávněných obav v definici uprchlíka zjevně vylučuje čistě subjektivní pojetí a z hlediska objektivního žalobce žádné konkrétní obavy, fakta či okolnosti nepředložil.
28. Co se týče namítané X genocidy, lze opět jen stručně uvést, že ve věci žalobce nebyly ani zjištěny, ani namítány okolnosti, které by vůbec vzbuzovaly úvahy o genocidě, nehledě na to, že genocida nemůže již ze své (mezinárodněprávní) definice být kulturní.
29. Celkově tak lze shrnout, že žalobcem uplatněná argumentace nevypovídá konkrétně o tom, že by mu v X hrozilo zacházení rozporné s čl. 3 Evropské úmluvy, konkrétně nerozporuje zjištění předložená v závazném stanovisku či zdroje tohoto stanoviska, a nevypovídá ani o tom, že by byla nesprávná dosavadní rozhodovací praxe správních soudů, která uznává obecně nepříznivé postavení X v X, ale bez přistoupení individualizujících okolností v něm neshledává důvod znemožňující vycestování (srov. usnesení NSS ze dne 21.1.2021 č.j. 9 Azs 256/2020-37, ze dne 9.7.2020 č.j. 8 Azs 299/2019-55, ze dne 7.11.2019 č.j. 2 Azs 75/2019-46).
30. Z uvedených důvodů dospěl soud závěru, že ob stojí závěry žalovaného o neexistenci důvodů znemožňujících vycestování ve vztahu ke zcela obecným tvrzením žalobce a napadené rozhodnutí lze považovat za přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
31. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným pro vyhovění žalobě a tedy k požadovanému zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2021.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Plzeň 23. dubna 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.